

Zita Grabauskienė: „Sportas - jis man svarbiausias...“

Trumpas dosjė:

- gimė 1951 m. sausio 11 d. Nemeikšiuose, Joniškio raj.;
- 1973 m. baigė LKKA;
- 1972 m. įvykdė TSRS sporto meistro normatyvą;
- 1975-79 m. SK *Banga* metodininkė;
- 1979-81 m. pirmininko pavaduotoja;
- 1979 m. Lietuvos ieties metimo čempionė;
- 1981-86 m. Kauno aukštojo sporto meistriskumo m-los trenerė;
- 1986-87 m. *Pluošto* Olimpino rezervu lengvosios atletikos m-los metodininkė-instruktorė;
- 1987-92 m. mokymo dalies vedėja;
- 1992-2001 m. Kauno kultūros, švietimo ir sporto skyriaus mokymo dalies vedėja ir trenerė;
- 1972 m. Rygos taurės ieties metimo varžybų 1 vietos laimėtoja (54,68 m);
- 1979 m. Brolių Znamenskių memorialo ieties metimo varžybų 2 vietos laimėtoja (58,38 m);
- 1978 m. TSRS ieties metimo vicečempionė (57,64 m);
- Treneriai: S.Adomavičius (1966-69 m.), L.Puskunigis (1969-70 m.), J.Putnienė (1970-71 m.), V.Deksnyš (1971-72 m.), B. Kalėdienė (1972-82 m.).

Susipažinkime su ja iš arčiau.

Trumpam sugrįžkime į vaikystę. Kur augote, kokiomis svajonėmis gyvenote?

6

- Augau vienkiemyje su dideliu sodu ir uogynu. Artimiausias kaimynas už kilometro, tad žaidimai buvo su 5 metais vyresniu broliu ir jo draugais – berniukiški... Akmenų mėtymas su „vilničia“ ir šaudymas iš „ragatkės“, dviratis ar bėgimas lenkčių ir kt. Su lėlėmis žaisdavau kai „atsirasdavo“ kokia draugė. Tuomet svajojau būti taksiste ar kirpėja.

Kaip prabėgo mokykliniai metai?

- Keturis metus mokiausi Nemeikšių pradinėje mokykloje, iki kurios buvo 2-3 km, o kai ištvindavo upelis, tekdavo kulniuoti dar toliau - per tiltą. Buvau „padykus“ - jau pirmoj klasėj išverčiau 15-metį ketvirtoką iš „klumpių“. Namu grįždavau sutemus, panaši į sniego senį, taigi vos baigiau 4 klases. Penktoje klasėje reikėjo „maklint“ keturis kilometrus į Kriūkų. Ten susiėmiau ir tapau pirmūne. Be to dar lankiau chorą, estradinį ansamblių, dailės būrelį. Rimčiau sportuoti pradėjau 11-12 klasėj. Vienuoliktoje klasėj, numetus ietį 47,47 m, tapau Pabaltijo moksleivių čempione. Už rajono rinktinę dalyvavau Lietuvos čempionate ir mečiau ietį po Birutės Kalėdienės - jaudinausi nežmoniškai.

Kur studijavote po mokyklos? Kaip sekėsi?

- Stot į KKI sugundė treneris A.Kosauskas, kai vykom į Lenkiją su moksleivių rinktine – labai įdomiai pasakojau apie KKI... Į institutą įstojau beveik nemokėdama plaukti: kur gilų - perplaukiu, o toliau - ėjau, bet priėmė. Mokiausi be „šperų“, baigiau be didesnių problemų.

Ką teko dirbti baigus institutą?

- Dar besimokant buvau įdarbinta radijo gamykloje komplektuotoja. Kai baigiau mokslus ir gavau laisvą diplomą, pradėjau dirbti toje pačioje gamykloje sporto metodininke. Ten „gaminau“ PDG ženklinius, vedžiau visokių sporto šakų tarpcechines varžybas, ir pati sportavau. 1981 m. baigusi aktyviai sportuoti, perėjau dirbti į Kauno aukštojo sporto meistriskumo mokyklą, kartu su savo trenere B.Kalėdiene. Ten dirbant susirinko nebloga auklėtinių grupė: Daiva Žukauskaitė, Giedrė Kaminskaitė, Virginija Gustaitė, Neringa Kazlauskaitė - tapusios jaunimo

ir suaugusių čempionatų nugalėtojomis ir prizininėmis. Po to buvo „štilis“ – ši grupė baigė mokslus ir „išsilekiojo“... Taigi 1986 m. pasiūlius S.Veržbickui perėjau dirbti vyr.metodininke į „Pluošto“ sporto mokyklą, kur prasimušiau iki mokymo dalies vedėjos, bet 1991 m. išėjau motinystės atostogų, o tuo tarpu šią mokyklą uždarė... Taigi 1992 m. pavasarį, atsirado vieta „Švietimo“ sporto mokykloje. Pradėjau dirbti „griūnančiam maniežė“ - turėjau visokių pareigų - nuo pavaduotojos mokymo reikalams iki ūkio dalies vedėjos. 1993 m. tapau trenere Kauno sporto mokykloje „Viltis“, kur dirbu iki šiol.

Kodėl pasirinkote lengvąją atletiką ir būtent ieties metimą? Galbūt buvo žmogus, kuris turėjo įtakos šiam pasirinkimui?

- Pradėjau sportuoti viską iš eilės: krepšinį, tinklinį, mėtyt granatą, net bėgimą per barjerus. Niekad nebuvau mačius barjerų, o teko bėgti rajono pirmenybėse - buvau antra. Granatą, o paskui ir ietį, mesti išmokė fizinio lavinimo mokytojas Vosylis – jis meta man , o aš jam – taip ir prasidėjo... Aštuntoje klasėje žuvo mano tėvas, o man pradėjo siūlyt vykt į Panevėžio sporto internatą arba į Joniškį... išvažiavau į Joniškį, nes buvo arčiau. Ten manimi „užsiėmė“ treneris Sigitas Adomavičius.

Kokios varžybos tau įsiminė labiausiai?

- Labiausiai įsiminė pirmoji Rygos taurė. Pirmą kartą papuoliau į tarptautines varžybas, pirmą kartą dalyvavau ant sintetinės dangos, pūtė „baisus“ priešpriešinis vėjas ir dalyvavo 4 ar 5 sportininkės, kurių rezultatai 64-66 metrai... Bet varžybas laimėjau numetusi ietį antru bandymu - 54,68 m. Buvau devintam danguj ir labai nudžiuginau trenere B.Kalėdienę, nes buvau pirmoji jos auklėtinė.

Koks metikas „be štangos“... Kokie Jūsų pasiekimai pratimuose su štanga?

- Štangoje, kaip ir šuoliuose nebuvau asas. Rovia 65 kg („per šventes“), pritūpimai iki 90 laipsnių kampu - 140 kg, ėmimas ant krūtinės -75 kg.

Kuriuos trenerius gali vadinti savo mokytojais?

- Taip jau išėjo, kad pakeičiau net penkis trenerius: Puskunigis išėjo į užtarnautą poilsį, J.Putinienė išvažiavo į Klaipėdą, taigi sportavau pas V.Deksnį, o pradėjus dirbti trenere B.Kalėdienei – mane „pardavė“ jai ☺ ir ilgam... Taip apsisuko ratas, suvedęs mus vėl po 4 metų. Manychiau, kad visi „pridėjo ranką“ prie mano ietininkės rezultato: vieni išmokydami, kiti kantriai tobulindami, bet pažymėčiau S.Adomavičių ir žinoma B.Kalėdienę, pas kurią po instituto baigimo gyvenau, tai antroji mano mama.

Koks įsimintiniausias įvykis atsitikęs varžybų metu ar treniruotėje?

- Tbilisyje per TSRS čempionatą gyvenom vyrų bendrabutyje, kur tualetas buvo be durų, o kambaryje vienas langas buvo be stiklo ir bėgiojo pelės, bet komendantas buvo šaunus... Man užėmus antrą vietą, perlipo per aukštą stadiono tvorą ir atbėgo pasveikint, o vakare suruošė puikias vaišes.

Kiek svarbus sportas šiandien? Kokią vietą jis užima tavo gyvenime?

- Be sporto negaliu – jame sukuosi: dirbu trenere, taigi treniruoju, teisėjauju, tik pati nebemėtau, nes stuburo slanksteliai „išsislankiojo“... Aišku kad sportas man svarbiausias – net dukrytė nuo 1,5 metų stadione augo...

Jūsų požiūris į veteranų sportą.

- Esu už veteranų sportą, gaila, kad pas mus nelabai kam rūpi. Pati dalyvavau pirmose Europos veteranų varžybose Budapešte, buvau penkta. Vyriausybės lygmeniu turėtų būti sprendžiamas sporto veteranų judėjimas, sudarytos geresnės sąlygos sportuoti, kad apmokėtų keliones ir stadionus.

Hobis.

- Hobijų buvo visokių: rinkau artistų nuotraukas, atvirukus ir kt. (vaikystėj). Šiuo metu gal sakyčiau psichologija, kuria susidomėjau jau seniai.

Vyrų klausiamo ar mėgsta kokius stipresnius gėrimus paragauti per šventes, paklausime ir tavęs?

- Žaidžiu su taure šampano, o kartais „įbrendu“ į brendį... Labai saikingai.